

Sygnatura akt II AKa 276/22

1.

2. WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2022 r.

5. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

6. Przewodniczący SSA Maciej Skórniak (spr.)

7. Sędziowie: SA Jarosław Mazurek

8. SA Janusz Godzwon

9. Protokolant: Magdalena Szymczak

10. przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Wiesława Biłskiego

11. po rozpoznaniu 12 października 2022 r.

12. sprawy D. K. oskarżonego o czyn z:

13. art. 159 kk w związku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

14. na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

15. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

16. z dnia 18 maja 2022 r. sygn. akt III K 338/21

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. D. 738 zł, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaliczając wydatki poniesione w tym postępowaniu na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II.AKa.276/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1.CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 18 maja 2022 roku, w sprawie sygn. akt III K 338/21	
1. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1. Granice zaskarżenia	

1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
1. Ustalenie faktów w związku dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
2.1 Ustalenie faktów				
2.1.1 Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	D. K.	<p>oskarżony był w przeszłości karany sędownie i tak:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wyrokiem Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej z dnia 14.10.2020 r., w sprawie sygn. akt II K 192/20, za przestępstwo z art. 289 § 1 kk i art. 178a § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na podst. art. 289 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk art. 69 § 1 kk i art. 69 § 2 kk i art. 70 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk art. 72 § 1 pkt 5 kk, art. 63 § 1 kk art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk art. 43a § 2 kk - na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności zawieszanej na 2 lata. 	Dane o karalności	548-549

2.1.1.2.	D. K.	<p>Oskarżony od 09.04.2021 roku pozostaje tymczasowo aresztowany do niniejszej sprawy. Przed aresztowaniem oskarżony zamieszkiwał wraz z konkubiną, miał wsparcie ze strony matki, w Polsce przebywał w celach zarobkowych, pracował dorywczo w różnych branżach, twierdzi, że alkohol pił okazjonalnie, nie zażywał środków odurzających.</p> <p>Zachowanie oskarżonego w warunkach pozbawienia wolności ocenione zostało jako umiarkowane. Karę odbywa w zakładzie zamkniętym, w trybie zwykłym. Brał udział w szarpaninie jako osoba pokrzywdzona. Nie był dotychczas nagradzany, ani karany dyscyplinarnie. Nie wykazał zainteresowania podjęciem pracy. W stopniu zadowalającym przestrzega porządku i dyscypliny. Deklaruje chęć</p>	Opinia dyrektora Aresztu Śledczego we W..	471-472
----------	-------	--	---	---------

		splaty zobowiązań finansowych nałożonych przez Sąd. Odmawia wypowiedzenia się na temat zarzucanych mu czynów.		
2.1.2	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
2.2.	Ocena dowodów			
2.2.1	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	dane K.	dowód stanowi informację urzędową, która nie zo-stała zakwestionowana.		
2.1.1.2	Opinia dyrektora Aresztu Śledczego we W. odnośnie D. K.	Opinia została sporządzona przez uprawniony do tego podmiot, zawiera istotne wiadomości odnoszące się do osoby oskarżonego, a z uwagi na treść opinii oraz wymowę innych dowodów zgromadzonych w toku postępowania,		

		dowód ten należy oceniać jako wiarygodny w całości.	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p><u>Obrońca z urzędu oskarżonego D. K. – adw. M. D.</u> zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając:</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść skarżonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

orzeczenia,
polegający na
przyjęciu, że
oskarżony D. K.
działał z zamiarem
bezpośrednim
pozbawienia życia I.
A., lecz
zamierzonego celu
nie osiągnął, z
uwagi na udzieloną
pokrzywdzonemu
pomoc medyczną,
czym zrealizował
komplet znamion
typu czynu
zabronionego
określonego w art.
148 § 1 k.k., podczas
gdy prawidłowa
i łączna ocena
wszystkich
okoliczności, a także
występujących
między nimi
zależności,
związanych zarówno
z osobą samego
oskarżonego, jak
również przebiegiem
inkryminowanego
zdarzenia
historycznego i
sposobem realizacji
czynności
czasownikowej,
które wspólnie
odzwierciedlają
realizację znamion
strony podmiotowej
i przedmiotowej
danego czynu
zabronionego,
powinna prowadzić
do wniosku, iż D. K.
brał udział w bójce
z pokrzywdzonym
I. A., używając
przy tym w
stosunku do niego

	<p>niebezpiecznego narzędzia w postaci noża, a pozbawienie życia pokrzywdzonego nie było objęte przez niego umyślnością, czym zrealizował znamiona czynu z art. 159 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p>Apelujący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych co do zamiaru oskarżonego pozbawienia życia pokrzywdzonego. Tym samym zakwestionował kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu, uznając, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu z art. 159 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a nie czynu z art. 159 k.k. i z art. 13 § k.k. w zw. z art. 148 §</p>			

1 k.k. w zw. z art. 157
§ 1 k.k. w zw. z art. 11
§ 2 k.k.

Formułowany przez skarżącego obrońcę zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wymaga jednak wykazania, że doszło do nieprawidłowej oceny zgromadzonej w sprawie dowodów, bądź - przy prawidłowej ich ocenie - Sąd dokonał ustaleń wbrew wiarygodnym dowodom (błąd dowolności), bądź pomimo braku dowodu (błąd braku) (por. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrok z dnia 9 sierpnia 2018 roku, II AKA 184/18 LEX nr 2556688). W całości tak formułowany w apelacji zarzut należy oceniać jako nieuzasadniony, a stanowi on wyłącznie polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sąd Okręgowy.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że oskarżony D. K. 9 kwietnia 2021 r. we W. przy ul.

(...) wziął udział w bójce używając noża, podczas której szarpał się, zadawał uderzenia po głowie i kopnięcia I. A. i O. H., w wyniku których obaj zostali narażeni na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., a I. A. również na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia. Ponadto w przypadku I. A. oskarżony działał dodatkowo z zamiarem bezpośrednim pozbawiania go życia kilkakrotnie ugadzając go nożem w okolice klatki piersiowej, czym spowodował u niego obrażenia, które spowodowały średni uszczerbek na zdrowiu w postaci naruszenia czynności narządów ciała i rozstroju zdrowia trwającego dłużej niż siedem dni. Zamierzonego celu w postaci pozbawienia życia pokrzywdzonego nie osiągnął z uwagi na udzieloną mu pomoc medyczną.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia

Sądu Okręgowego
co do działania
oskarżonego z
zamiarem
bezpośrednim
pozbawienia życia
pokrzywdzonego I.
A.. Trafnie Sąd I
instancji ustalając
zamiar oskarżonego
uwzględnił
wszystkie
okoliczności
podmiotowe, jak
i przedmiotowe
popelnionego czynu.
Podstawą tych
ustaleń były
zeznania świadków,
wyjaśnienia samego
oskarżonego, zapis
monitoringu z 9
kwietnia 2021 r.,
opinia sądowo
lekarska z
11.04.2021 r., opinia
sądowo-
psychologiczna z
22.06.2021 r., opinia
uzupełniająca
sądowo-lekarska z
15.12.2021 r.
Dowody te w
sposób nie budzący
wątpliwości
pozwalają na
ustalenie, że
oskarżony, w sposób
nagły pod wpływem
sprzeczki, a
następnie bójki,
gdzie okazał się
stroną słabszą,
godząc
pokrzywdzonego I.
A. nożem w okolice
klatki piersiowej
działał z zamiarem

bezpośrednim
zabójstwa.

Słusznie również Sąd I instancji uznał, że oskarżony działał z zamiarem nagłym. W tym miejscu podkreślić należy, że w doktrynie wyróżnia się kilka istotnych warunków, by uznać działanie sprawców takich czynów za popełnione w zamiarze nagłym. Po pierwsze, musi pojawić się nieprzewidziany, zaskakujący sprawcę bodziec, który uniemożliwia mu namysł, po drugie - musi nastąpić natychmiastowa reakcja tego sprawcy na bodziec, musi on przystąpić bezzwłocznie do działania. Po trzecie, musi on mieć drastycznie ograniczony czas decyzji i to nie dlatego, że nie chce on przemyśleć sytuacji lecz, że uczynić tego nie może. W końcu musi być w subiektywnie dla siebie trudnej sytuacji (zob. Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 listopada 2018 r., II AKa 317/18). Zamiar nagły rodzi się zatem nieoczekiwanie pod

wpływem impulsu,
a cechuje się
powstaniem pod
wpływem
niespodziewanej
emocji i choć
sprawca ogarnia
swoją świadomością
przestępne
działanie, to nie
rozważa szczegółów
swojego czynu.
Przenosząc
powyższe na grunt
niniejszej sprawy
działanie sprawcy
spełniło wszystkie z
powyższych
warunków.
Oskarżony działał
bowiem
impulsywnie, z
wielkim ładunkiem
agresji, co z kolei
było nagłą reakcją
na sprzeczkę i
szarpaninę
mężczyzn wynikłą
wskutek
wcześniejszych
zaczepek Y. V. przez
pokrzywdzonego I.
A.. Zamiar zabójstwa
nie był zatem
ani planowany,
ani przemyślany
przez oskarżonego.
Narodził się nagle
pod wpływem tej
konkretnej sytuacji
i związanych z
nią emocjami. Nie
można też pomijać
znaczenia stopnia
nietrzeźwości
oskarżonego w
czasie czynu
(badanie o godzinie
01:01 w dniu 10
kwietnia 2021 r.

wykazało 0,98 mg/l w wydychanym powietrzu – k. 8). Alkohol bowiem, z uwagi na swoje odhamowujące właściwości, sprzyjał działaniu impulsywnemu, ograniczał albo nawet znosił racjonalną kontrolę nad emocjami.

Oskarżony wprawdzie w swoich wyjaśnieniach wielokrotnie podnosił, że nie miał zamiaru zabić pokrzywdzonego i deklarował żal z powodu swojego zachowania. Nie wyklucza to jednak trafności ustaleń Sądu ad quo w zakresie zamiaru. Oskarżony swoje wyjaśnienia składa bowiem już po czynie, trzeźwy, pod wpływem wiadomości o przebiegu zdarzenia oraz pozostając pod presją grożącej mu kary. Jego sytuacja jest obecnie inna niż w momencie samego czynu. Jego krytyczna samoocena jest też autentyczna. Ale nie zmienia to faktu, że w czasie czynu emocje jakie kierowały oskarżonym budowały zamiar

zabójstwa
pokrzywdzonego,
nawet jeśli obecnie
oskarżony chce to
widzieć inaczej, a
nawet żałuje czynu.

Powodem bójki
między
mężczyznami były
zaczepki
pokrzywdzonego
wobec ówczesnej
partnerki
oskarżonego Y. V..
Przyjmując w tym
zakresie
wiarygodność relacji
oskarżonego, nie
było podstaw do
tego, aby kierować
wobec zaledwie co
poznanych
mężczyzn, którzy
przecież też byli
nietrzeźwi,
przemocy fizycznej,
zwłaszcza w taki
sposób, jak miało
to miejsce. Atak
oskarżonego nie
miał żadnego
racjonalnego
usprawiedliwienia.

W doktrynie i
orzecznictwie
przyjmuje się też,
że w niektórych
sytuacjach
faktycznych sprawcy
werbalizują swój
zamiar, mówiąc np.
„zabiję cię”, po
czym to czynią, co
miało też miejsce
w przedmiotowej
sprawie.
Okoliczność ta
niewątpliwie sprzyja

ustaleniu zamiaru sprawcy, ale nie jest jedyną okolicznością braną przez sąd pod uwagę. Przy ustalaniu zamiaru, jakim sprawca się kierował (zamiar bezpośredni lub zamiar ewentualny), należy bowiem brać pod uwagę zachowanie się sprawcy przed czynem, w trakcie czynu i po jego zakończeniu. Niezmiernie ważnym elementem przy ustalaniu np. zamiaru zabójstwa jest też rodzaj użytego narzędzia – broń palna, nóż, drewniana pałka – oraz miejsce zadanego ciosu (zob. Depko Andrzej Robert i in., *Metodyka pracy biegłego psychiatry, psychologa oraz seksuologa*, w sprawach karnych, nieletnich oraz wykroczeń). Przede wszystkim chodzi o ustalenie, czy sprawca zadał cios w ważny dla życia organ i czy miał tego świadomość (podobnie wyroki SN: z 14.01.2003 r., II KKN 273/01, OSNwSK 2003, poz. 81; z 6.01.2004 r., IV KK 276/03, OSNwSK 2004, poz. 29; wyrok SA w

Łodzi z 3.10.2006 r., II AKa 139/06, Prok. i Pr. – wkł. (...)–8, poz. 30). Istotne znaczenia dla przyjęcia, że sprawca dopuścił się zabójstwa z zamiarem bezpośrednim, może mieć także tło i powody zajścia oraz siła ciosu.

Analiza wszystkich powołanych tu okoliczności niniejszej sprawy musi budować przekonanie o zamiarze bezpośrednim zabójstwa jaki towarzyszył oskarżonemu.

Sąd Okręgowy wskazuje, że oskarżony nie tylko nie reagował na wezwania W. B. (2) do pohamowania się, ale wprost wskazał, że chce zabić pokrzywdzonego. Jeśli takiej deklaracji towarzyszy działanie, które w sposób obiektywny prowadzi do pozbawienia życia, to nie tylko deklarację taką należy traktować jako poważną, ale przede wszystkim jako prawdziwą.

Sąd Okręgowy trafnie podnosi także, że oskarżony atakował pokrzywdzonego nożem typu „motylek”, który zazwyczaj jest ostry oraz z uwagi na smukłe ostrze może być bardzo skuteczny w zadawaniu pchnięć. To na pewno nóż zdecydowanie bardziej niebezpieczny, choćby od noża kuchennego.

O zamiarze bezpośrednim w istotnym zakresie świadczy wielość, rodzaj i usytuowanie ran zadanych pokrzywdzonemu. Wszystkie rany zadane są w okolicy łuku żebrowego lewego. Oględziny kurtki pokrzywdzonego wykazały nie tylko rozcięcie w przedniej części, ale także dwa mniejsze rozcięcia z tyłu w okolicy ramienia oraz już na plecach (protokół oględzin – k. 46-54).

Najistotniejsze, także w kontekście ustalenia zamiaru, jest jednak charakter obrażeń zadanych pokrzywdzonemu.

Nie ulega wątpliwości, że

jeden cios spowodował złamanie żebra oraz wniknął do wnętrza klatki piersiowej powodując uszkodzenie opłucnej oraz krwawienie do niej (opinia sądowo – lekarska M. G. z dnia 15 grudnia 2021 roku – k. 249-256). Taki charakter urazów przesądza, że faktycznie, w mechanizmie zadanych ciosów, mogło dojść do pozbawienia życia pokrzywdzonego.

W końcu, a co podnosi także Sąd Okręgowy, oskarżony nawet po zranieniu pokrzywdzonego, nie zaprzestał agresji, próbował gonić drugiego z uczestników bójki O. H..

W świetle omówionych tu okoliczności, nie sposób akceptować zarzuty apelacji, iż pozbawienie życia pokrzywdzonego nie było objęte umyślnością i zamiarem oskarżonego. Ustalenia Sądu Okręgowego dokonane w tym zakresie są

całkowicie
prawidłowe.

W konsekwencji
brak było podstaw
do zmiany ustaleń
faktycznych i
kwalifikacji prawnej
czynu oskarżonego.

Zakres
podniesionego
zarzutu, na
podstawie art. 447
§ 1 pkt 1 k.p.k.
każe weryfikować
rozstrzygnięcie także
w zakresie wymiaru
kary orzeczonej
oskarżonemu.

Również i w
tym przedmiocie,
orzeczenie Sądu
Okręgowego należy
oceniać jako
całkowicie
prawidłowe.

Wymierzona
oskarżonemu kara
odpowiadającej
dolnej granicy
ustawowego
zagrożenia, nie nosi
na pewno cech
nadmiernej
surowości. Trzeba ją
natomiast traktować
jako karę łagodną w
kontekście
okoliczności
powołanych przez
Sądu Okręgowy
w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku (pkt 4).
Nie ujawniły się
też żadne istotne
okoliczności
przemawiające za

nadzwyczajnym złagodzeniem kary.		
Wnioski		
<p>Obrońca oskarżonego D. K. – adw. M. D. wniósł o:</p> <p>- wyeliminowanie z opisu inkryminowanego czynu, że oskarżony D. K. działał ponadto w przypadku pokrzywdzonego I. A. z zamiarem bezpośrednim pozbawienia go życia i przyjęcie iż oskarżony wziął udział w bójce używając noża, podczas której szarpał się z I. A. i O. H., uderzał ich w głowę i kopał po ciele pokrzywdzonych, w wyniku czego O. H. został narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., a I. A., poprzez kilkukrotne ugodzenie go nożem w okolice klatki piersiowej, doznał obrażeń opisanych w części wstępnej wyroku, czym oskarżony wywołał u niego skutek określony w art. 157 § 1 k.k., a ponadto został on narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

utrąty życia, a następnie zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego podsądnemu przez Sąd I instancji w pkt I części dyspozytywnej wyroku i orzeczenie, że swoim zachowaniem wyczerpał on znamiona art. 159 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 159 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzenie oskarżonemu 5 lat kary pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu działania przez niego z innym zamiarem niż ten, który został mu przypisany w akcie oskarżenia.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego okazał się bezzasadny i nie mógł zostać zaakceptowany, a w konsekwencji Sąd Apelacyjny nie mógł podzielić wniosków apelacji w zakresie zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego przez Sąd I instancji

<p>w pkt I części dyspozytywnej wyroku, a także wymierzenia łagodniejszej kary. Brak było również okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>		
<p>1.OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 455 k.p.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>1.ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Co do winy i kary (pkt I wyroku)</p>		

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Wyrok utrzymano w mocy wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej:</p> <ul style="list-style-type: none"> - istnienia bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., - tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco niesprawiedliwością orzeczenia (art. 440 k.p.k.), - a także, stwierdzenia z powodów opisanych w sekcji 3. nietrafności podniesionych w obu apelacjach zarzutów (art. 438 pkt 3 k.p.k.). 		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
5.3. Uchylenie wyroku sądu		

pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do			

dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1.6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II. III.	<p>Obrońca z urzędu oskarżonego D. K. – adw. M. D. uczestniczył w rozprawie odwoławczej, złożył oświadczenie o tym, że koszty obrony z urzędu w tym postępowaniu nie zostały uiszczone, dlatego na podstawie art. 29 ust. 1 prawa o advokaturze i § 2, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej</p>	

	<p>udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r., poz.18) zasądzono na jego rzecz 600 zł kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym i 138 zł zwrotu podatku od towarów i usług.</p> <p>Oskarżony nie ma majątku ani stałych dochodów, orzeczono wobec niego długoterminową karę pozbawienia wolności, dlatego uiszczenie przez niego kosztów sądowych byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe, co skutkowało zwolnieniem go od ich uiszczenia (art. 624 § 1 k.p.k.).</p>	
	1.7. PODPIS	
	SSA Jarosław Mazurek SSA Maciej Skórniak SSA Janusz Godzwon	

7.1 Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego z urzędu adw. M. D.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku – w zakresie winy oskarżonego i kwalifikacji prawnej czynu		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	